

anseet det muligt eller gjørligt nu at give Principet den fulde Bearbejdelse, der maatte fordres, inden Sagen endtes. Naar man vil betragte Sagen fra dette Standpunkt, saa troer jeg, at de Indvendinger, der ere fremkomne fra de to ærede Medlemmer for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) og for Thisted Amts 4de Valgfreds (Schjorring), maae erkjendes som meget ubillige i deres skarpe og stærke Udtryksmaade.

Formanden: Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) har Ordet for en kort Bemærkning.

Berg: Jeg vil meget nødig være ubillig mod Nogen og allernødigt mod det ærede Medlem, som nu satte sig. Jeg vilde blot ligegjæverfor en Yttring af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds (S. N. Hansen) — en Yttring man har hørt for — gjøre opmærksom paa, at den Indflydelse, som forhøede Sædpriser ville have paa Værdien af Brødrættonen til en Sergeant, i det høieste er 2 à 3 Rd. om Aaret for ham og hele hans Familie. Deskom det ærede Medlem troer, at disse 2 til 3 Rd. høiere Løn i dyre Aar egentlig er en Anvendelse af Sædtillægsprincipet — ja, da reduceres det Spørgsmaal, som er fremført her af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther), rigtignok i en meget betydelig Grad, men det reduceres da saaledes, at jeg troer, det overhovedet ikke var værd at tale om.

Finantsministeren: Det kan ikke falde mig ind nu at gaae vidtløftigt ind paa en Discussion om Sædtillæg eller Ikke-Sædtillæg. Regjeringen har udtalt sin Anskuelse i saa Henseende, og den foreligger, forekommer det mig, vel begrundet i de Motiver, der have ledsaget det foreliggende Lovforslag. Det staaer fast for mig, at der ikke er nogen tilstrækkelig Opfordring til at holde paa Sædtillægene, idet Erfaringen har vist, at dette System ikke er istand til at fyldestgjøre den smukke og rigtige Tanke, som læa til Grund for samme, og som jeg villig skal anerkjende. Det har ikke kunnet fyldestgjøre det Formaal, som man

derved satte sig, deels fordi man overhovedet ikke har kunnet finde og behandle de Factorer, som skulde gjøre Lønningerne til enhver Tid tilsvarende til Livets Forhold, deels fordi Tillæget saa godt som altid kom bagefter, efterat der havde været Brug for det. Det kan ikke negtes, at det ikke er Priserne for Rug eller Byg eller Hvede, der overhovedet have fordyret Livet. Nei, det er de stigende Fordringer i det Hele taget, det er den fremadskridende Cultur, der gjør større Fordringer til Embedsmændene som til alle andre Mennesker. Jeg formoder ogsaa, at det nærmest var i Erkjendelse heraf, at man i sin Tid forlod de egentlige Dyrtidslove og gik ind paa et Tillæg, som man efter Omstændighederne kunde sige sig selv maatte komme igjen som en åarlig Forhøielse af Embedsmændenes Gage. Men der er dernæst et andet Moment, som det forekommer mig, at man altfor lidt har villet tage Hensyn til, og det er Hensynet til Statskassen. Naar de Herrer ville holde det Forhold fast, der er imellem Antallet af de Embeds- og Bestillingsmænd, der hidtil have nydt Sædtillæg, og af dem, der have havt midlertidig Lønningsforbedring, da ville De see, at det kun er en forholdsvis meget ubetydelig Deel af Landets Embedsstand, der har havt den første, bevægelige Scala i sin Gage, hvortil den overveieende Deel af samme har havt den midlertidige Lønningsforbedring, som var et fast og bestemt Tillæg. Naar, som i Motiverne er anført, Sædtillægsbetalingsmaaden for de saa Embedsmænd, som hidtil have havt Sædtillæg, nu allerede kan andrage en Differenc af mellem 0 og 134,000 Rd. — der ved ikke engang medtaget dem, der lønnes med Sædtillæg af de specielle Fonds —, saa beder jeg de Herrer om vel at overveie, hvorvidt Differencen ikke, naar man udvidede Sædtillæget til de øvrige $\frac{8}{100}$ af Embedsmændene, vilde kunne blive en Sum, der i høi Grad kunde komme til at besvære Statskassen. Det er heller ikke rigtigt, hvad det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther) bemærkede, idetmindste ikke almeengyldigt, at Statskassen paa den anden Side har den Fyldestgjørelse, at en Deel af dens Indtægter